

ЖІНКА (1)

Жінка. Кохае.

ЖІНКА (2)

Жінка. Ненавидить. Тінь, так звертається до мене. Наприклад, каже: «Ну, що? Підкрадаєшся, тіне?» Іншим разом: «На обід, тіне, маємо брюссельську капусту, згода?» Іноді пожартує: «Висвітлю поперед себе свою тінь». Тінь — це я, мене має на увазі. Її жарти не завжди є ознакою доброго гумору, та в нападі веселощів заричить: «Світе мій тіньовий!» Коли ж засумує, після телефонного дзвінка сестри Любека, або ж від думки, що товстувата, марно я запевнятиму, що вмираю за її тілом, — докине іронічно: «Ти, певно, те дерево, з-за якого я лісу не бачу». А я — за нею і за нею: відкрив рот — а-а-а-а — я теж позіхаю. Сяде — притиснусь до неї. Знепритомніє — піднесу валер'янки. Кліпне віями — мої очі й собі тремтять. Підійме руку — почну робити гімнастику. Побачить чисто вибілену стіну —

може б, для діток намалювати зайчика, собаку та орла? Захочу її, та важкувато, розніжено акт розпочинається: задовго. Чи: підйду до неї або відйду, і — нічого не виходить, капризувато кручусь кругом неї, то вперед, то назад, то ззаду неї. Наші стосунки чимось подібні до припливу і відпливу. «Як це розумієш, тіне?» — скрикне голосно: лиш почувши нюхом моє жадання, відразу ж упокорюється, заспокоюється, бо хіть моя не збуджує її, навпаки — втихомирює.

Буває, не здатна говорити відверто. (Причини різні: політичні, виробничі, побутові, родинні. Її батько ненавидить мене, «тіньова гра» — каже про мою роботу, бокс із тінню, яка затемнює життя його дочки; «несправедливий старий дурень», — міг би я відповісти, коли б той не був привабливим, милим, врівноваженим і приємно сивим дідусем.) У таких випадках перестає маскуватися, переходить на тверду тональність і з такою байдужістю звертається до мене, що серце стискається, боюся втратити її і готовий для неї на все, що попросить. «Справді? І квітку би приніс, тіне? Ой ні, квітку ні, це був би не ти, ліпше руки поламаєш...» — хитає вдоволено головою. За мить, подумавши, відповідаю, що має рацію, таки її правда, одначе навіть у загіпсованих руках приніс би

ту жадану квітку. Дуже-дуже притиснувши до черева, так би й ніс, бо квітка має бути величезна, хоча б така завбільшки, щоб не вислизнула між гіпсом і черевом, скажімо гладіолус, ну, щось отаке приніс би. «Ну й пожвавилась би торгівля гладіолусами. Пожвавилася б, тіне, га?» Так, так, моя єдина.

Бачу, розмова про гладіолуси розніжила її, захотіла мене. Стає під стіною, немов приречена до страти, дає себе засвітити ззаду, повільно, лицем до стіни стає. В мене теж встає: дороги назад уже немає, треться, уже все в білилі од перлітової стіни, — обличчя набілене, мов у клоуна. Задиhaється, тремтить, та я не рухаюсь. Мовити б, що ця парочка приречених до страти готова до пострілу? Що в обох обличчя в перліті і обоє — клоуни?

ЖІНКА (3)

Жінка. Ненавидить. Бажає. Щоразу телефонує. Залишає повідомлення. Придбала автовідповідач, щоб й отак залишати повідомлення. Телефонує з різних місць. Не можу говорити, шепоче в слухавку. Наступного ж дзвінка все пояснює. (Причини різні.) При зустрічах про наступні дзвінки розмірковує. Ванна аж вищить від різних мийних засобів, вона ж налаштована на лукавство, хитрувато всміхається.

ЖІНКА (4)

Жінка. Кохає. Телефонує і кличе мене. Мов зачароване слово, раз у раз повторює моє ім'я. Упродовж місяців. Не знаю, коли встигає виспатися. Сусід на блокіраторі аж на стіну від цього дереться й лише тому не скаржиться, що іноді дозволяю йому підслухати нашу «балаканину». Уже й сніг розтанув, повисихали калюжі на вулиці, розквітли дерева, минув сезон продажу парникового перцю на ринку, колись намоклі калабані знову стали повноводими, парламент прийняв другий закон про євреїв (3 травня), навіть Лайош Бадені встиг по виганяти турецькі війська з країни. За десять секунд дванадцять разів може вимовити моє ім'я, та й це ще не межа, бо ж іноді ковтне теплої водички. Досі не відповів їй ані слова у слухавку, боячись, що помре від переляку. А що як помилилася номером.

ЖІНКА (5)

Жінка. Кохає. Її мучить минуле, особисте і державне, тобто її минуле і минуле держави. Не дає їй спокою. Ну, наприклад, для чого погодилися на примирення під Вілагошем? Ну, забракло полковникові Дембінські таланту... Або чого Кошут не любив Гергелі? А знаєте, яка у мене велика гузиця? Ні, ви не знаєте. Хоча й не думайте про зад кобили, ну тієї ще — з епохи бароко, хоча, запевняю вас, усе це — шляхетний дар природи... Адже ви бачите тільки те, що я маю реально. 18 лютого 1853 року Янош Любені, простий кравець, учинив невдалий замах на короля. Але ж ви бачите тільки, як той зад починає опускатися донизу, рух тієї гузиці.

Любить цілуватися (згадай поцілунок Кошута і Гергелі), її проймає неймовірна веселість, регоче, вигукує, мов кобила — все це форми її поцілунків. Та гра йде

добре, просуває язик мені до рота — ну, ще, ще трішечки, — і язик уже ствердів, аж цмокає в роті, начеб щось починає наспівувати у темряві, у моїй згуслій темряві. Ви, Паганіні поцілунків, схиляюсь перед Вашою величністю. «Замовкни. Я працюю». Мої ж поцілунки повзуть по її засмаглій шиї, залазять в очні впадини, торкаються її зору і раптом — відкривають її стегна, йдуть проміж них — у м'яке, м'яке, м'яке...

«На майтенському полі битви», — шепоче.